

CARDUCCI (1835—1907)

PE MONTE MARIO

Solemni, pe Monte Mario, sub cerul
Tăcut și luminos, stau chiparoșii,
Privind cum pe câmpia cenușie
Mut curge Tîbrul,

Privind la vale, cum se 'ntinde Poma
Tăcută, și cum ca un păstor un gigantic,
De veghe-asupra turmei, se înalță
Măreț San Pietro.

Turnați, sus pe colina luminoasă,
Turnați vin blond, prieteni, să răsfîngă
Soarele'n el; frumoaselor, surâdeți!
Muri-vom mâine.

O, laurul ce se tot crede veșnic
In codru, Lălăge, nerupestu-lă,
Sau pune-o ramură, să-ți strălucească
In părul negru.

La versul meu ce zboară plin de gânduri
Să-mi vină cupa veselă și floarea
Suavă-a rozei ce mîngâie iarna
Și'n grabă moare.

Muri-vom mâine, precum ieri murit-au
Acei ce i-am iubit; din amintirea,
Din dragostea urmașilor, pieri-vom
Ușoare umbre.

Muri-vom. Obosit pământul pururi,
Va merge 'n jurul falnicului soare,
Țâșnind șa pe scântei în orice clipă,
Mii de vieți.

Vieți în cari va clocoti iubirea,
Vieți în cari vor clocoti noi lupte,
Și imnul viitorului cânta-vor
La idoli noi.

Iar voi, cei nenăscuți, a căror mână
Va duce mai departe facla noastră,
Veți dispărea, strălucitoare șiruri
În nesfârșit.

Pământule, părinte-al cugetării
Și-al trecătoarei mele vieți, adio!
În veci vei perinda în jurul soarelui
Dureri și glorii,

Pân' va avea sleita omenire,
Un singur om și-o singură femeie,
Atrași la ecuator de-a ta căldură
Tot mai slăbită,

Și cari, trăind prin munții în ruină, 'n codri
Ușcați, te vor privi, o, soare, vineți,
Cu ochi sticloși, pe ghiața fără margini,
Cum cazii pe veci!

În limba noastră de PIMEN CONSTANTINESCU